

Čís. 270 dis.

Porušením povinností povolání (§§ 9, 11 adv. ř.) se prohřešuje advokát, projeví-li ve styku s kolegou hrubou nevšímavost tím, že po dlouhou dobu nechá jeho dopisy bez odpovědi.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 38/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 17. ledna 1935, kterým byl odvolatel uznán vinným přechinem porušení povinností povolání a odsouzen za to k peněžitě pokutě 200 Kč.

Z d ů v o d ů:

Jak je zřejmo z důvodů napadeného nálezu, spatřuje kárná rada zavinění odvolatelovo v tom, že nezaslal Dru K. ani opis vyúčtování ve věci J. K. a E. V. a že na dopisy Dr. K. a v této věci neodpověděl. Nepředpokládá tedy napadený nález, že odvolatel s J. K. a E. V. nevyúčtoval a jen mimochodem poznamenává, že v dopise stěžovatelově ze dne 9. května 1934 nelze spatřovati vyúčtování, což odvolatel ani nepopírá. Není tedy napadený nález ani v rozporu se spisy a ani není řízení neúplné, nebyly-li provedeny důkazy o vyúčtování, které odvolatel navrhl.

Správný jest i právní názor napadeného nálezu. Odvolateli bylo již z dopisu Dr. K. ze dne 12. ledna 1934 známo, že Dr. K. má pochybnosti o nárocích své klientky E. V., a to zejména co do výše peněz jí náležejících. Zároveň bylo z tohoto dopisu Dr. K. odvolateli zřejmo, že pochybnosti byly vyvolány také předchozím dopisem odvolatelovým. I když tedy byl odvolatel přesvědčen, že Dr. K. má v ruce původní vyúčtování, přece bylo jeho povinností, aby mu nyní zaslal aspoň opis vyúčtování daného E. V. a aby mu v odpovědi na dopis ze dne 12. ledna 1934 vysvětlil věc v bodech, o kterých měl Dr. K. pochybnosti. Odvolatel neučinil ani to ani ono a neodpověděl ani na dopis Dr. K. ze dne 12. ledna 1934 ani na dopisy další až do dne 9. května 1934. Tímto opominutím porušoval jednak povinnosti slušného kolegiálního styku s Dr. K. a ztěžoval nejenom výkon povinností Dr. K. jako zástupce E. V., nýbrž i postavení E. V. samé, ježto uspořádání jejích majetkových poměrů protahoval. Odvolatele nemůže zprostiti viny, i kdyby byla správná jeho obhajoba, že v té době, kdy se na něho obracel Dr. K. dopisem ze dne 12. ledna 1934, vyjednával ještě s J. K. a E. V. a že měl za to, že Dr. K. byl o jednání zpraven. I za tohoto jednání se stranami měl odvolatel povinnost, aby zasláním opisu vyúčtování a odpovědí na dopis Dr. K. zpravil také Dr. K. o stavu jednání a umožnil mu tak, aby mohl věc své klientky co nejdříve skončiti. Odvolatel nemohl spoléhati na to, že J. K. a E. V. podají Dr. K. tak úplnou zprávu, která by ho mohla uspokojiti a býti podkladem jeho dalších kroků v zastoupení E. V., neboť musel předpokládati, že pochybnosti Dr. K. může vyvrátiti pouze svou vlastní zprávou. I kdyby tedy bylo správné, že dokonce E. V. měl povinnost Dr. K.

o stavu jednání uvědomiti, bylo přece i nadále povinností odvolatelovou, aby Dr. K. na jeho žádost také o věci zpravil a zaslal mu aspoň opis vyúčtování. Odvolatel však po dlouhou dobu ponechal dopisy Dr. K. bez odpovědi a projevil tak ve styku s kolegou hrubou nevšímavost k povinnosti tohoto kolegy a právem proto kárná rada uznala odvolatele vinným.

Čís. 271 dis.

Disciplinární rada je povinna zakročiti z povinnosti úřední, jakmile se jakkoli dozví o kárném poklesku příslušníka advokátského stavu. I anonymní udání může zavdati podnět k šetření a k zavedení disciplinárního řízení.

Odmítací právo podle § 35 disc. statutu pro advokáty může obviněný advokát vykonati do počátku ústního přelíčení; to začíná přednesem zpravodajovým.

Zástupce advokátní komory v kárném řízení není obžalobcem ve smyslu trestního řádu, nýbrž pánem obžaloby je kárná rada.

Zásada § 10 adv. ř., že advokát v téže právní rozepři nesmí zastupovati obě strany, platí všude tam, kde jde o zastoupení odporujících si zájmů, a jest jí užiti i pro oblast práva trestního.

Disciplinární rada může při výměře trestu přihlížeti jako k okolnosti přitěžující i k takovým předchozím odsuzujícím nálezům, jež by s pozdějším nálezem byly jinak v poměru spojitosti podle § 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 44/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady advokátní komory v Praze ze dne 28. ledna 1933, jímž byl odvolatel uznán vinným disciplinárním přečinem porušení povinnosti povolání, potrestán peněžitou pokutou v částce 500 Kč a odsouzen k náhradě nákladů disciplinárního řízení.

Z d ů v o d ů:

Pokud se vývody odvolání netýkají přímo odsuzujícího výroku, nebylo by ani zapotřebí se jimi obírat, nicméně budiž na ně pro jistou souvislost stručně odpověděno toto:

Podle § 23 disc. statutu zakročuje disciplinární rada z povinnosti úřední, jakmile buď sama shledá nebo z oznámení nebo stížnosti se dozví, že se některý advokát nebo kandidát advokacie dopustil nějakého přečinu disciplinárního.

Z tohoto ustanovení plyne, že disciplinární rada, jejíž úkol záleží v hájení povinností stavu a povolání advokátského, je povinna zakročiti z povinnosti úřadu, jakmile se — ať jakýmkoliv způsobem — dozví o nějakém kárném poklesku příslušníka stavu advokátského. Může proto,